

Debat de política massa general

Les Corts valencianes han d'abordar problemes que són de la seua competència si no es volen perdre en bizantinismes. Aquesta és l'opinió de J.J. Pérez Benlloch.

Tot passa com en un estat sobirà i en un parlament de veritat. Hemicicle comfortable, diputats distrets, mitjans de comunicació abundosos i discursos prolífics. La posada en escena sembla perfecta, però només és un escenari animat per actors que repeteixen un llibret. Poc menys que cartó-pedra. No en va un periodista suggeria exhumar la crònica de l'últim debat de política general a les Corts Valencianes, encara vàlida, i un altre, més càustic, anticipava el títol: "*Diàlogo para besugos*". O de sords, perquè sovint cadascú va a la seua i poc té a veure aquest al·luvió de retòrica amb el pols del carrer i la discussió viva dels problemes. Algú hauria de dir a aquestes senyories que no només sona a fals sinó que també és risible i esotèric molt d'allò que diuen en les Corts. I aquest és un luxe o funció massa car.

"Aquest debat té una importància excepcional", va començar declarant el president de la Generalitat, que s'aplicà en la lectura lenta de 40 folis que traspuaven eufòria i afirmacions temeràries. Per exemple, que el País Valencià es pot situar al capdavant de la recuperació econòmica espanyola, la qual cosa no concorda gaire amb els quasi 400.000 paisans que busquen feina, una taxa d'atur persistentment superior a la mitjana estatal i unes rendes agrícoles en decliu, tal com denuncia l'oposició. Una altra, que mai no ha estat tanta la facultat de decisió dels valencians. Doncs deu ser veritat, però ha de demostrar-se que d'alguna cosa ens serveix. O allò de "no volem vendre productes barats", quan tan insignificants són les inversions en R+D. O aquest: "volem empresaris dinàmics i emprenedors..." I bla, bla, bla.

Al líder emergent del PP, Eduardo Zaplana, li va ser fàcil baixar els fums al molt honorable i deixar en una traca modesta el que se'ns oferia com a foc d'artifici brillant. Aquell era el seu paper i hem d'afegir que no es va extremar. Tot i que li sobraven motius per assajar la

catilinària i enverinar la crítica, optà per subratllar sense ira les llacunes i els incompliments, adornant-se amb algun colp irònic. Així, quan va deixar com un drap la sanitat autonòmica, va resumir el panorama afirmant que "als més necessitats els queda només el recurs de resar perquè la seua malaltia no siga més greu". No va ser l'única pensada afortunada.

Però els papers podrien invertir-se amb un resultat parell: blanc sobre negre, Lerma ataca i Zaplana defensa, tal com un dia succeirà amb el mateix saldo d'inutilitat i avoriment. I això perquè els partits i portaveus de torn s'obstinen a perorar sobre qüestions i problemes que desborden l'àmbit competencial del Govern autonòmic i d'aquesta institució, com ara tots els que depenen de la política general de l'estat i fins i tot de la conjuntura internacio-

nal. Quina culpa o mèrit té la Generalitat si pugen o baixen les inversions estrangeres, augmenta l'atur, es devalua la pesseta, s'encongeixen les inversions estrangeres, vénen més turistes o s'animen les exportacions? En cap d'aquests capítols toquen pilota els poders perifèrics.

Molt al contrari, cal exposar triomfs i exigir responsabilitats en els afers domèstics sobre els quals s'exerceixen facultats quasi plenes. Des de la sanitat a la televisió pública, la cultura i l'eficàcia administrativa, la prevenció d'incendis forestals i la política de territori o la vertebració del país, que sembla avançar compulsivament segons les conveniències electorals. En aquests moments, per cert, el Govern valencià malcria les comarques del sud amb el propòsit de llimar l'hegemonia dels populars. En definitiva, que tot el que

no siga parlar del que té solució i està en les nostres mans és fer reflets. Tot el que no siga passar pel cedàs la gestió de les conselleries i el rendiment del Govern autonòmic és marejar la perdiu amb discursos aliens i llunyans, com els que agraden a Joan Lerma, tan procliu a les formulacions vagues.

Malgrat el que he dit, tinc la impressió que aquest debat de política general no ho ha estat tant i s'ha tocat més de peus a terra, amb profit indubtable per a l'oposició. Els socialistes han sentit com poques vegades el ferro de les seues deficiències i no en poden donar compte de moltes. Aquest és el terreny del debat. A Madrid només cal mirar, o apallissar-la, quan ens converteix als valencians en laboratori fiscal o ens envia col·legiats primerencs per arbitrar al Mestalla, o simplement ens discrimina perquè li dona la gana o som *muelles*. Excepció feta d'aquestes bravates necessàries, els senyors diputats han d'aplicar-se a debatre la gestió, ja que aquesta autonomia no és res més que una gestora enorme i el seu bon funcionament és l'interès prioritari.

J. J. Pérez Benlloch

Joan Lerma durant el seu parlament. L'oposició del PP va contrastar l'entusiasme del president